

BARBAR HOMO TEMPUS

Barbora Kysilková tvořící pod jménem Barbar žila v Praze, Oxfordu, Berlíně a Oslu. Nyní žije s přítelem na samotě ve švédských lesích. Věnuje se realistickému – někdy až hyperrealistickému – zobrazení skutečnosti a figurální malbě. Výstava *Homo tempus* představuje průřez celou její tvorbou.

Poslední rok objíždí filmové festivaly s dokumentem *Malířka a zloděj* režiséra Benjamina Reeho, který vyhrává jednu cenu za druhou. Film pojednává o krádeži jejích dvou obrazů (*Cloe a Emma* a *Labutí píseň*) a o tom, co následovalo, když se zloděje rozhodla konfrontovat. V první místnosti vidíme obrazy popisující vztah malířky a zloděje, Barbory a Karla-Bertila. Jejich hluboké přátelství dokládá obraz *Tlukot srdce* zachycující oba dva, ležící na stejném sofa, na kterém Barbar v roce 2013 namalovala obraz *Cloe a Emma*, který byl ukraden a dodnes se nenašel. Dívky po šesti letech namalovala znovu – na mramorové destičky. Tenkrát jako záznamy reality, jako fragmenty prožitého, spojené do jednoho „rozbitého“ celku.

Nalezený obraz *Labutí píseň* se později vrátil na svůj původní rám. Popraskaná malba – jizvy obrazu – nám říká, že si nese hluboké rány a stigmata stejně jako další postavy z jejích pláten. Labuť, která před svou smrtí zpívá, je vedle plátna zobrazujícího hnízdo s vejcem, ze kterého se život teprve zrodí (*Labutí hnízdo*). Přirozený koloběh žití – právě ten obrazy na této výstavě spojuje nejvíce. Ve svých malbách ukazuje divákům často reálné postavy, se kterými na obrazech rozehrává příběhy o životě, smrti i smíření. Jejím cílem není šokovat, ale představit život ve všech jeho podobách – realisticky a bez příkras. Když zobrazuje smrt, nejde jen o zobrazení smrti jako takové, ale o intimní okamžiky či chvíle silného emocionálního vypětí.

Když její figurální obrazy pozorujeme o samotě, můžeme vnímat jistou tenzi. Některé obrazy silně vibrují prostorem, naléhavě do něj hučí. Zvou nás k pozorování příběhu, kdy se cítíme jako voyeuři, kteří sledují něco, co by sledovat neměli, ale přesto nemůžou odvrátit zrak. Jako diváci pozorujeme důležitý moment jejich života, do kterého nemůžeme zasáhnout. Toto neplatí jen u pláten velkých rozměrů. Obraz *Lotova žena*, který je vystaven v druhém sále, zachycuje ženu těsně předtím, než se otočí a promění se v solný sloup. Na malou mramorovou destičku Barbar zpracovala osud ženy, která se neměla ohlížet zpět do minulosti.

Příběhovou linii obrazů podporují i opakující se prvky. Nejvýraznější je bílá vzorovaná sukně, kterou postupně oblékají postavy na jednotlivých obrazech nebo ornament z ní, který se na obrazech objevuje jako tetování. Tento vzor můžeme významově chápat jako určení stigmatu. Většího či menšího, vnějšího či vnitřního.

Ve svém nejnovějším cyklu MANIKARNIKA, který je na výstavě ve čtvrtém sále zastoupen šesti díly, prozkoumává Barbar téma smrti z nového úhlu pohledu. Cyklus zachycuje autorčiny zážitky z indického města Váránasí, kde se podle tradice spalují mrtví na břehu Gangy. Realistické obrazy popisují samotný rituál, který odděluje život od smrti a zároveň celou atmosféru místa, které zdaleka není tak ponuré, jak se ze vzdáleného evropského pohledu zdá. Tento cyklus navazuje na její předchozí obrazy, které často balancují mezi dvěma světy. Zachycují jakési bezčasí, kterému autorka na svých plátnech dává přednost před dynamikou a pohybem. Zásadní je pro ni propojení smrti či smrtelnosti s krásou. Ve svých obrazech hledá „vrchol krásy“ – bod, ve kterém je krása ve svém největším potenciálu, než vše začne sklouzávat dolů a měnit se. Krása má podle ní sílu, která dokáže smrt, ne přelstít, ale předčít. Umění je prostředkem, díky němuž může být krása nesmrtelná. Její díla jsou toho důkazem. Vytvářejí dojem, že jsou jedním velkým cyklem maleb, kde jsou všichni na vrcholu krásy, zastavení v čase, všichni jsou Homo tempus.

BARBAR HOMO TEMPUS

Barbora Kysilková, who works under the name Barbar, has lived in Prague, Oxford, Berlin and Oslo. She currently lives with her boyfriend in a secluded spot in a Swedish forest. She focuses on realistic – sometimes even hyperrealistic – depictions of reality and figurative painting. The exhibition *Homo tempus* presents a cross-section of her entire oeuvre.

During the last year she has been touring film festivals with Benjamin Ree's documentary *The Painter and the Thief*, winning award after award. The film is about the theft of two of her paintings (*Cloe and Emma* and *Swan Song*) and what happened when she decided to confront the thieves. In the first room we see paintings describing the relationship between the painter and the thief, Barbara and Karel-Bertil. Their deep friendship is illustrated by the painting *Heartbeat*. It depicts the two of them lying on the same sofa that Barbara utilised in her painting *Cloe and Emma* from 2013, a painting that was subsequently stolen and has still not been recovered. Six years later, she painted the girls again – on marble slabs. This time as records of reality or as fragments of the lived experience, joined into one "broken" whole.

The found painting *Swan Song* was later returned to its original frame. The cracked paint – the scars of the painting – tell us that it bears deep wounds and stigmas just like the other figures depicted on its canvas. The swan singing before its death is next to a canvas depicting a nest with an egg from which life is yet to be born (*Swan's Nest*). It is the natural cycle of life that most strikingly unites the paintings in this exhibition. In her paintings, she often shows viewers real characters with whom she plays out stories of life, death and reconciliation. Her aim is not to shock, but to present life in all its forms – realistically and without exaggeration. When she depicts death, it is not just about depicting death as such, but about representing intimate moments or moments of strong emotional tension.

When we observe her figurative paintings alone, we perceive a certain tension. Some of the paintings vibrate strongly through space, humming insistently into it. They invite us to observe a story, where we feel like voyeurs watching something we shouldn't be watching, yet unable to look away. As spectators, we observe an important moment in their lives that we cannot influence. This is not only true of her large-scale canvases. The painting *Lot's Wife*, on display in the second room, depicts a woman just before she turns and then turns into a pillar of salt. On a small marble slab, Barbar has worked out the fate of a woman who should not have looked back to the past.

The storyline of the paintings is supported through recurring elements. The most striking of these is the white patterned skirt that the figures in each painting gradually put on, or the ornament of it that appears in the paintings as a tattoo. This pattern can be understood as a signifier of stigma. Greater or lesser, external or internal.

In her latest series MANIKARNIKA, which is represented by six works in the exhibition in the fourth hall, Barbar explores the theme of death from a new angle. This series captures the artist's experiences in the Indian city of Varanasi, where the tradition is for the dead to be burned on the banks of the Ganges. The realistic images portray the ritual that separates life from death, as well as the whole atmosphere of the place, which is far from being as gloomy as it may seem from a distant European perspective. This series builds on her previous paintings, which often teeter between two worlds. They depict a kind of timelessness that the artist prefers to dynamism and movement on her canvases. The connection between death or mortality and beauty is fundamental for her. In her paintings, she seeks the "peak of beauty" – the point at which beauty is at its greatest potential, before everything starts to slide down and change. Beauty, she believes, has the power not to outsmart, but to surpass death. Art is the means by which beauty can be immortal. Her works are proof of that. They give the impression of being one big cycle of paintings where everyone is at the peak of beauty, frozen in time, everyone is *Homo tempus*.